

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 352.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Τῷ αὐτῷ. τιβ.

Eidem. 352.

Ἐκείνον μόνον ἀπ' ἐγὼς ζῆλον κρείων
 ἑλισσάμενον, τὸν τῆς σαρκικῶν παθῶν
 κρείττονα καὶ ἀνώτερον. ὁ γὰρ ὀκείνοις
 ἑαυτοῦ ὑποζεύξας, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ αὐτῆς ἑλαυνόμενος, ἔμῳ εἰς
 τὸ ἔχατον τελευτᾷ βέραθρον. ἀλλ'
 ὁ δὲ ζῆλος ἐπιταῖθα δαίαιται διὰ τὰς
 ἐξ αὐτῆς λύπας, καὶ τὰς φόβους, καὶ
 τὰς κινδύους, καὶ τὴν μείον αὐτῆς
 ἐσμὸν. ἄντε γὰρ θάνατος παρεσοδικη-
 θῆ, πέθνηκε καὶ παρὰ τὸ θανάτου τῷ
 δαί. ἄντε νόσος, ἄντε ὕβρις, ἄντε πε-
 νία, ἄντε ἕτερον τι τῆς ἀδοκίμων σπό-
 λωλε καὶ σπὸ τῆς ὑπονοίας μόνως,
 καὶ διέφθαραι. ἀλλ' ἔχῃ ὁ τῆς παθῶν
 κρατῆς ποιῆτας, ἀλλὰ καὶ φόβων, καὶ
 κινδύων, καὶ μεταβολῆς ἀπάσης ἐπι-
 κεν ὑψηλότερος, οὐ τῷ μηδὲν ὑπο-
 μένειν. τὸ γὰρ ἴσως ἀμήχανον, ἀλλ'
 ὁ καὶ πολλῶν μείζον ἔστι καὶ ὑπερ-
 ἑτέρον ποιεῖ τὸ πρόπαθον, τὸ καὶ παρ-
 ἑαλλόντων αὐτῆς καὶ ἀκροβολιζο-
 μένων, καὶ κατὰ τοξυόντων κατὰ φρονεῖν.

Τιμοθέῳ ἀμπεροστάτῳ. τινγ'

Timotheo clarissimo. 353.

Εἶ καὶ Χαρήμων, ὡς γέγραφας, ὁ
 Εὐσεβὴς ὑπασις, ἐκ τῆς αὐτῆς
 σωσθείας ἠκούσμενος παρὰ πάντων κα-
 κίας οἰσῶν, καὶ πῖνι οὐκ οἶδεν, ἀλλ'
 ἐπ' ἀδικίας ἀδεία κέχρηται τοῖς ὀρ-
 κοῖς. σπείδεται γὰρ, καὶ μένει ἀκλή-
 ρυκλος, σιωθῆσαι ποιεῖται καὶ λύει
 ὁμνυσι καὶ πανουργίας ἐφόδιον ἔχει τὰς
 ὀρκούς. ἀλλά γε ὁ τῶτον συγκροτῆς
 παρ' ἐμοὶ κριτῆ, νῦν μὲν καρποῖται
 τῆς χειρῶν πλεῖν ἀπίαν. ὕστερον δὲ καὶ
 τῆς δίκης τὸ πλεῖον καρποῖται.

Παύλῳ ἀρεσβυτέρῳ. τιδ.

Paulo Presbytero. 354.

Τῷ ἱερομάρτυρι πλῆθος μὲν ὁ τῆς ἀρε-
 τῆς κόσμος, ἠδὲν δὲ ἡ σαφροσύνη, τρυ-
 φὴ δὲ ἡ αὐταρκεία, εὐφροσύνη δὲ ἡ
 τῆς ὑπνίκων παρὰ ἀρετῶν ἑπίδοσις,
 καὶ δὲ τῆς τῶν ἀντιθέτων ἐπιτηδεύων

Eum equidē ipse solū propriē vivere sta-
 tuerim, qui in corporis passionibus prestā-
 tiorē ac sublimiorem se prebet. Nam qui
 seipsum illis subiecit, atque ab iis summa
 vi exagitur, non modō in extremam exis-
 tij voraginem desinit, sed ne hic quidem
 vivere potest, ob eas, quæ ab illis manant,
 molestias, & metus, & pericula, & infinitū
 eorum examen. Nam siue mors expecte-
 tur, metu etiam antē morte exanimatur,
 siue morbus, siue contumelia, siue pauper-
 tas, siue aliud quiddam inopinati, etiam ex
 sola suspitione perit & extinctus est. At
 non in eadem causa est, qui turbulentis
 animi permotionibus dominatur: verūm
 & timoribus & periculis, ac denique omni
 mutatione superior est: non quod nihil pa-
 riatur (hoc enim fortasse fieri nequit) sed,
 quod multo maius atque admirabilius tro-
 phæum efficit, quia ea impetum facientia,
 & velitantia, telaque mitti contemnat.

Et si Cheremon, vt scripsisti, ille, inquam,
 Eusebij stipator, ex ipsius consuetudine at-
 que familiaritate exacutus, ad omne scelus
 tanquam cæstrō quodam incitatur, nec si-
 dem agnoscit, verūm ad iniquitatis licen-
 tiam iureiurando abutitur (reconciliationis
 enim fœdera percutit, & implacabilis ma-
 net: pacta inicit, & rescindit: iurat, & fraudis
 materiam atque instrumentum iuramen-
 ta habet:) attamen meo iudicio is, qui cum
 tueretur, nunc quidem scelerum ipsius cul-
 pam percipit: postea autem ampliorem
 etiam supplicij partem percipiet.

Sacerdoti pro opibus est virtutis orna-
 mentum, pro voluptate castitas, pro luxu
 frugalitas, pro læticia, eorū, quibus præest,
 ad virtutem incrementum: Quod si quis
 contraria his instituta sequens, sacerdotij
 Z. iij